

[Sønderup.]

ken i denne eller anden forbindelse, i relation til landbruget.

H. C. Toft: Da vi sidste år ved denne tid stod over for behandlingen af et forslag til kornlov for høståret 1958-59, var priserne på nogle af de væsentlige produkter, der produceres af dansk landbrug, meget lave, og det var med bange anelser, at såvel landbrugerne som andre tænkte på, hvordan den fremtid, vi skulle gå i møde, ville forme sig økonomisk. På baggrund af den omkostningsstigning, der havde kendetegnet den sidste halve snes år, og på baggrund af de fald, der var indtrådt i priserne, nærede man ængstelse for en økonomisk katastrofe.

Året, der er gået, har rettet op på priserne, men samtidig er det indenlandsk bestemte omkostningsniveau igen gået betydeligt i vejret til skade for dansk landbrugs konkurrenceevne på verdensmarkedet. Så godt som overalt, hvor danske landbrugsprodukter skal sælges, møder man en beskyttelsespolitik under den ene eller anden form; undertiden, ofte endda, umuliggør den en dansk eksport eller fordyrer de danske varer i en sådan grad, at de ikke lader sig afsætte til priser, der svarer til, hvad andre landes landmænd kan opnå; priserne bliver langt lavere.

De lave priser og det høje omkostningsniveau, der stod heroverfor, foranledigede folketinget til i sidste folketingssamling at gennemføre love, der skulle afbøde den vanskelige situation, som landbruget var i. Deriblandt var en lov om nedsættelse af ejendomsskatterne med 27 mill. kr. Da vi nåede årets slutning, vedtog ligningsrådet imidlertid at forhøje skalapriserne for landbrugsbesætninger med den virkning, som dette har for visse dele af besætningen, nemlig svin og stude, og derved forhøjedes indkomsterne så betydeligt, at den nedsættelse, der havde fundet sted af ejendomsskatterne, blev fuldkommen illusorisk, ja, efter min opfattelse kom landmændene af med mere i personlig skat ved denne forhøjelse af besætningsværdien, end der var opnået ved nedsættelsen af ejendomsskatterne.

På denne baggrund rettede jeg i en spørgetid det spørgsmål til finansministeren,

om han ikke vil foranledige, at den forhøjelse, der havde fundet sted med virkning for indtægten, blev ændret, så den kun fik virkning for formueansættelsen, således som tilfældet er for den del af besætningen, vi kalder stambesætningen. Men svaret var et klart nej. Resultatet blev altså, at hvad man gav med den ene hånd, tog man rigeligt igen med den anden, til trods for at landbrugets omkostningsniveau stadig var på vej opad.

På baggrund af den omkostningsstigning, der har fundet sted, finder vi det rimeligt, at priserne på rug og hvede i det foreliggende forslag til kornlov forhøjes. Havde vi ikke en brødkornsordning, kunne man jo risikere, sådan som vi før har oplevet det, at der her til landet kom betydelige mængder af rug og hvede til priser, der kunstigt var gjort lave ved statsstøtteforanstaltninger i de lande, hvorfra vi importerede — en konkurrence, som dansk landbrug ikke kunne hamle op med, når der skulle blive penge nok for den enkelte landbruger til, at han kunne svare enhver sit og sørge for sin families underhold. Vi oplevede jo, inden vi fik en kornordning, og inden vi fik indmalingspligt, at der bl. a. kom rugmel her til landet til priser, der var langt lavere end de priser, landmanden i det pågældende land, hvorfra importen fandt sted, opnåede for den rug, han avlede, altså prisen inden varen var behandlet, formalet og transporteret.

Ligesom sidste år indeholder forslaget til kornlov også en foderkornsordning. Den er et værn imod den helt ublu dumping. Der er sat grænser for, hvor langt det importerede foderkorn kan komme ned i pris. Af hensyn til brødkornsordningen er det sikkert nødvendigt med en sådan ordning, idet man let kan forestille sig, hvordan forløbet ville blive, hvis der her til landet med statsstøtte fra eksportlandet kom foderkorn til priser, der måske lå under 30 kr. pr. 100 kg. Der kan ikke være tvivl om, at prisen på dansk foderkorn så ville slå følge med ned, og at det til næste høstår ville gå sådan, at store dele af de danske agre, langt større dele end ellers, ville blive tilsæt med rug og hvede, så avlen ville blive så stor, at den ikke kunne afsættes til menneskeføde i Danmark. Derfor er for mig at se en foderkornsordning en